ANARHOSINDIKALISTIČKI BILTEN

Direktna akcija

★ NOVA SERIJA ★ BR.94 ★ 17. APRIL 2014. GOD ★ BESPLATNO ★

Žuti sindikati se „usaglašavaju“ sa gazdama i državom

Predsednik Saveza samostalnih sindikata Srbije (SSSS) Ljubisav Orbović je na RTS-u izjavio da je blizu dogovor oko predloga Zakona o radu i rekao da očekuje da će već iduće nedelje komisija koja radi na izradi Zakonu o radu izaći sa „konkretnim dogovorima koji su postignuti". Ovo je očigledno pripremanje terena za popuštanje i prihvatanje novog Zakona o radu, za koji je i sam Vučić rekao da ne veruje da će sindikati njime biti zadovoljni. Međutim, sindikalni beskičemenjaci očigledno imaju niže kriterijume i od onoga što je Vučić očekivao.

Orbović je precizirao da se pregovaralo oko pet tačaka: minimalne zarade, isplate otpremnina, fleksibilnijeg zapošljavanja, bodovanja minulog rada i kolektivnog pregovaranja. On je rekao: „Rešenja su blizu u svih pet tačaka“, i dodao da su sve tri strane uspele da se usaglase. O koje je tri strane ovde reč? Jedna strana su predstavnici države i vlasti, druga strana su predstavnici udruženja poslodavaca, a treća strana su predstavnici sindikata. Tri strane koje su se usaglasile su dakle političari, gazde i sindikalne birokrate. Mi smatramo da su svi oni na istoj strani – na strani sistema, a da je na drugoj strani ceo eksploatisan i ponižen narod koji će uskoro na svojoj koži osetiti posledice njihovog „usaglašavanja“. Različiti elementi sistema su se usaglasili – među sobom, a protiv nas.

Kao simboličku zamenu za jedno veliko ništa koje je ostalo od njihovog protivljenja novom Zakonu o radu, on je javnosti ponudio ideju da se ušteda od oko 60 miliona evra godišnje postigne tako što se ne bi plaćalo članstvo u upravnim odborima, u kojima sedi oko 10.000 članova na različitim nivoima. Ako ova šarena laža ikome može da posluži kao ikakva uteha za bilo šta.

LJUBISAV ORBOVIĆ, LOŠE GLUMI SINDIKALISTU, ALI ZATO UZIMA DOBRE PARE

Radnici „Lole” blokirali Ibarsku magistralu, 15 privedenih

Radnici fabrike „Lola” iz Leška na severu Kosova blokirali su juče ujutro saobraćaj na putu Kosovska Mitrovica - Raška. Oni su put blokirali automobilskim gumama i metalnim konstrukcijama, tako da je prolaz vozila bio potpuno onemogućen. Na ovaj način 190 radnika htelo je da upozori na loš status u kojem se nalaze i činjenicu da je račun preduzeća blokiran od 14. januara. Policija je nasilnom akcijom razbila blokadu, a oko 15 radnika je privedeno.

Radnici „Lole” traže reprogram duga firme. Kažu da od toga za sada nema ništa i da opravdano strahuju da će izgubiti radna mesta od kojih se hrani oko hiljadu članova njihovih porodica. Glavnica duga fabrike „Lola” iznosi četiri miliona dinara, dok je kamata na taj dug u međuvremenu narasla na 42 miliona dinara.

Štrajk u Kliničkom centru Srbije

Zaposleni u Kliničkom centru Srbije održali su jednočasovni štrajk upozorenja zbog nezakonitog postupanja uprave, malih plata i teških uslova rada. Radnici KCS su se okupili ispred upravne zgrade na protestu u organizaciji Novog sindikata zdravstva, i poručili da će stupiti u štrajk ukoliko nova vlada ne ispuni njihove zahteve do 1. maja.

„Umanjene su nam zarade, smanjen broj zaposlenih, a uvećan obim posla, i mi to ne želimo više da trpimo”, rekao je predsednik Novog sindikata KCS Živorad Mrkić. Naveo je da u toj ustanovi postoji „atmosfera pritisaka, straha, mobinga i zlostavljanja zaposlenih”, i da se ta praksa mora zaustaviti. Prema njegovim rečima, Centar nema dovoljno medicinskih sestara i lekara, naročito anesteziologa, radiologa i patologa, a minimalna plata za pomoćno osoblje u februaru je iznosila samo 18.400 dinara. Nakon protesta zaposleni su otišli do zgrade Ministarstva zdravlja u Nemanjinoj ulici, gde su predali pismo sa spiskom zahteva.

Otkaz zbog štrajka u „Jumku”

Snežana Veličković, predsednica Asocijacije slobodnih i nezavisnih sindikata (ASNS) u vranjskoj kompaniji „Jumko” dobila je otkaz zbog toga što njen sindikat, zajedno sa Samostalnim sindikatom, organizuje štrajk zaposlenih u tom preduzeću. Ovo je već četvrti put u poslednjih nekoliko godina da joj rukovodstvo kompanije „Jumko”, nakon nekog štrajka, uručuje rešenje o otkazu. Do sada je uvek vraćana na posao nakon intervencije centrale ASNS, čiji je pravni tim dokazivao da nije povredila Zakon o radu.

Radnici „Jumka” štrajkuju glađu u upravnoj zgradi kompanije i kažu da neće odustati dok se ne ispune njihovi zahtevi i dok ih ne poseti prvi potpredsednik vlade Aleksandar Vučić ili vršilac funkcije ministra privrede Igor Mirović. Oko 1.200 radnika ove firme u restrukturiranju blokiralo je pre dva dana upravnu zgradu kompanije, a štrajkuju već više od tri meseca. Oni zahtevaju uplatu poreza i doprinosa od 2010. godine i isplatu šest zaostalih plata, a za 22. april najavili su odlazak pešice za Beograd.

“REVOLUCIJA JE NEŠTO DRUGO OD OBIČNOG, MIRNOG ŽIVOTA.” Josip Broz Tito

Disidentstvo kao CIA projekat

Nakon okončanja Drugog svjetskog rata, počinje Treći, ideološki Hladni rat. Saveznici se prestrojavaju, počinje borba idejama „za duše". SAD izlazi iz rata na svjetsku pozornicu kao velika sila, nasuprot ideološkom takmacu, Sovjetskom Savezu. Da bi mu se suprotstavile, SAD razvijaju doktrinu „obuzdavanja" (*containment*) prijeteće sovjetske ekspanzije. Glavni autor i zagovornik ove doktrine bio je Džordž Kenan (George Frost Kennan). Prema Hiksonu (Walter L. Hixson), autoru Kenanove političke biografije, Kenanov „reakcionarni pogled na svijet" sastojao se u uvjerenju da elite trebaju vladati svijetom jer ni u demokratskom društvu mase ne mogu bez tutora voditi politiku. Njegov antikomunizam motiviran je uvjerenjem da komunistička ideologija uništava elitne klase. Kenan je protivnik demokracije čak i u SAD, gdje se zalaže za promjenu ustava kako bi se uspostavila autoritarna država: demokracija oslobađa niske porive čovječanstva i spriječava kultivirane elite da u pastirskoj ulozi vode društvo napretku i prosvijetljenosti. On je za ukidanje prava glasa za žene, crnce i imigrante iz Istočne i Južne Evrope, čije useljavanje, kao i useljavanje Židova, treba onemogućiti. Njegov antisovjetizam i antikomunizam vode ga k potcijenjivanju opasnosti od fašizma – on čak smatra da su Hitlerove ekspanzionističke ambicije legitimna želja za ujedinjenjem regija gdje se govori njemački. SSSR, a ne Njemačka, je najveća prijetnja američkim nacionalnim interesima. Kenan je bio protivnik savezništva s SSSR u antihitlerovskoj koaliciji i bezuvjetne kapitulacije Njemačke: tako bi se uništila njemačka država, a čitava Evropa učinila prijemljivom za sovjetski utjecaj i nastanak komunističkih diktatura. Na ovim će se idejama temeljiti formuliranje strategije obuzdavanja koje će Kenan razvijati tijekom 1944-1947. u nizu predavanja i eseja [Hixson, 1989: 1-21]. (...)

Hladnoratovska industrija antikomunističke svijesti počivala je na nekoliko umreženih punktova. Jedan od njih je već spomenuti Kongres za slobodu kulture, osnovan u Berlinu 1950. g, i finaciran od CIA sve do 1967, kad je kalifornijski kritički magazin Ramparts tu (i mnoge druge) vezu raskrinkao i dao na velika zvona, a kolosalni skandal je ujedno ubrzo potom značio i kraj KSK. Usput, Đilasova Nova klasa je tiskana u suradnji sa Kongresom [Stonor Saunders, 1999: 452]. (...)

Drugi stup industrije hladnoratovske antikomunističke svijesti je Radio Slobodna Evropa - Radio Sloboda (Radio Free Europe - Radio Liberty), od kojih je prvi emitirao za Istočnu Evropu (osim Jugoslavije), a drugi za SSSR. Veteran RFE/RL, Arč Padington (Arch Puddington), u svojoj studiji utemeljenoj na tajnim dokumentima, piše da je ovaj „instrument anti-komunističke diplomacije" jedinstvena pojava u povijesti diplomacije: samo RFE/RL su za cilj imali promjenu tipa vladavine u stranim zemljama emitiranjem vijesti o zemljama u koje se emitira. (...)

Radi produkcije antikomunističke literature i njezinog širenja na Istok, treći je stup bila izdavačka kuća *Free Europe Press*. Podaci o toj firmi su 2003, kako te godine piše bivši njezin direktor objavljujući svoja sjećanja, još bili pod embargom CIA. To je bio samo jedan od brojnih izdavača potrebnog materijala koji je ubacivan u SSSR i satelite. Prvi američki Đilasov izdavač, Frederik A. Preger (Frederick A. Praeger), tijesno je povezan sa ovim CIA paravanom [Edelman, 2005]. (...) Hladnoratovski disidenti su osobe koje zahvaljujući nekim svojim osobnim crtama mogu postati *jedan od instrumenata vanjske politike SAD koja je bila usmjerena na, ako ne izravno rušenje, ono bar na slabljenje Sovjetskog Saveza, direktno u zemlji, ili u sovjetskim satelitima*. Disident je mogao postati svatko: i glup i pametan, nitkov i anđeo, poštenjak, pokvarenjak i naivčina, komunisti, bivši komunisti i antikomunisti, vjerski fanatici i ateisti, nacionalisti i internacionalisti. I fašisti.

Mira Bogdanović

Odlomci iz knjige ,,Konstante konvertitstva – Hod u mjestu – Od Đilasa do Đilasa", koja je nedavno objavljena u izdanju Centra za liberterske studije (CLS).

Da li ste znali

...da u svetu preko milijardu odraslih ljudi ne zna da čita?

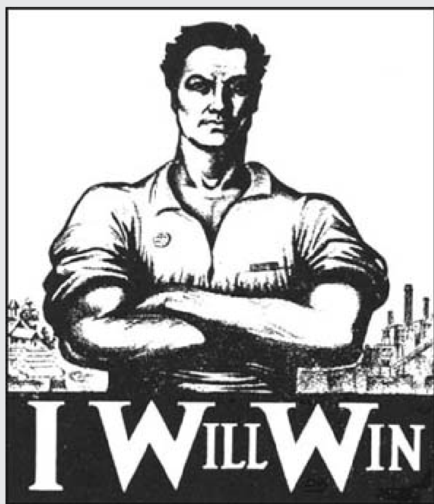
Pretplati se! Godišnja pretplata iznosi 1000 dinara i podrazumeva isporuku Direktne akcije na vašu kućnu adresu u narednih godinu dana. Ako želite da postanete naš pretplatnik, javite se na distro@inicijativa.org ili 063/116-5551.

Direktnu akciju možete nabaviti na sledećim mestima:

BEOGRAD: Knjižare BARABA, PLATO i BEOPOLIS; Kafići BRAT FIDEL i BRAT ČE. **KRAGUJEVAC:** Kafane MAGMA i MARKO. **SREMSKA MITROVICA:** Knjižara BUKBAR. **UŽICE:** Kafić KUĆA ČAJA. **NIŠ:** Udruženje ŽENSKI PROSTOR. **ZAJEČAR:** Omladinski centar ZAJEČAR. **NOVI SAD:** Knjižare NUBLU i MALA VELIKA KNJIGA.

Radničko organizovanje u luksuznim hotelima Majamija

Predstavnik sindikata IWW (Industrijski radnici sveta) iz Majamija je intervjuisao jednog od članova Eduarda Segunda o njegovom organizovanju u jednom luksuznom hotelu u Majamiju.

IWW: *Opiši nam svoje radno mesto. Ko su ti bile kolege, klijenti i kakvo je bilo okruženje kada si počeo da radiš?*

EDUARDO: Tamo su vladala drakonska pravila. Na primer, ako se šefu ne svidi neki detalj kod vas, recimo čarape, bili biste žestoko izribani - takva je bila atmosfera na radnom mestu. Znao sam u šta se upuštam, jer luksuzni hoteli imaju stroga pravila koja propisuju izgled zaposlenih. Video sam degradiranje radnica, užasan tretman imigranata, potpuno neorganizovan menadžment hotela. U to vreme nisam baš poznavao nikoga, i čak kad sam upoznao par ljudi, oni nisu bili zainteresovani da se bune zbog uslova rada, jer su uglavnom već imali godine radnog iskustva u ovakvim lošim uslovima i oguglali na sve te stvari. Što se tiče klijenata, to su uglavnom bili jako bogati ljudi, članovi izvršnih odbora velikih kompanija, poznate ličnosti i njihove porodice. Štaviše, svaki put kada bi neki poznati kapitalista dolazio u hotel, uprava bi digla veliku frku oko toga, štampali bi njegovo lice na papirima, njegovu biografiju, spisak jela i pića koja voli, kako voli da ga oslovljavaju i razne tako živopisne informacije.

IWW: *A šta je sa radnicima poput tebe? Jel su uglavnom mladi? Imigranti? Niske nadnice? Ili su slučajevi razni?*

E: Da, bila je to mešavina- stari, mladi, imigranti, homoseksualci itd. Mislim da su nadnice bile donekle fer, ali niko nije bio zadovoljan bilo kakvim nadnicama. Kolika god da je bila tada dnevnica, mi smo želeli bolje, više. Zašto bi menadžer bio više plaćen nego radnici, kad je sav negov posao bio da navrati do kuhinje i da nosi pomfrit? Radnici koji su to primećivali i pričali o tome imali su sindikalnu prošlost. Dva brata iz Čikaga su imali tu ideju da bi bilo dobro da se sindikalno organizujemo.

IWW: *Šta te je navelo da se organizuješ na radnom mestu? Da li je postojala neka varnica koja te je naterala da počneš sa sindikalnim organizovanjem?*

E: Varnica je sam uslužni sektor, industrija koja te ne vodi nikuda, osim da doguraš do nivoa menadžmenta. Varnica se pojavljuje onog trenutka kada dođeš na posao, jer od tog trenutka radiš za nekog drugog.

IWW: *Kada si pomislio uopšte da možeš da se suprotstaviš? Od samog početka?*

E: Imao sam osećaj da treba nešto da uradim, samo nisam znao šta tačno pa sam se učlanio u IWW, koji je organizovao radionice koje su mi bile od velike pomoći u borbi protiv ovih poluga moći. Ta znanja sam maksimalno koristio. Da nije bilo IWW-a, ne bih imao nikakva saznanja o različitim aspektima borbe na radnom mestu. Suprotstavljanje ne znači bacanje sebe u vatru, već organizovanje sa drugim zaposlenima i kolektivni rad. Jedan kolega i ja smo pokrenuli borbu za bolju nadnicu i uspeli smo da se izborimo da se ona podigne sa 10 na 10,5 dolara na sat. On je počeo kao barmen, ali su ga kasnije prebacili na serviranje hrane. Održavao sam bliske kontakte sa njim i pokušavao sa da ga ubedim da njegov rad vredi više. Rad svakog radnika vredi više nego što ga plaćaju i to je činjenica. Samo fašista može da misli drugačije. Kada smo počinjali da radimo, njega su plaćali 9 dolara po satu kao osobu koja servira hranu, a jedan kolega i ja smo dobijali 10 dolara na sat. Kada je saznao za razliku u nadnicama, stvarno se iznervirao. Dobijao je nadnice kao da i dalje radi za šankom, iako kao poslužitelj hrane treba da dobija 10 dolara na sat. Otišli smo kod menadžera. Oni su nam obećali povišicu, ali nije bilo lako, morali smo svake nedelje da ih podsećamo. Imali smo i druge zahteve, koji su potpuno izignorisani kao i obično, ali ovaj zahtev su nam ispunili.

IWW: *Da li bi nešto promenio da možeš da uradiš sve ispočetka?*

E: Raditi nešto po drugi put znači učiti iz grešaka, a bez sumnje je bilo grešaka! Imao sam problema sa samopouzdanjem i javnim nastupom. Ulazak u revolucionarni sindikat mi je pomogao da razbijem te strahove, da steknem hrabrost da se upuštam u situacije u koje ranije nisam smeo. Solidarnost koju sam dobijao od IWW je igrala odlučujuću ulogu u stvaranju mojih političkih stavova. Zato sam se i učlanio u IWW.

Industrial Worker (april 2014)

Vesti iz međunarodnog radničkog pokreta:

Atina: eksproprijacija u supemarketu u četvrti Vironas

11. april. Grupa maskiranih aktivista izvela je akciju eksproprijacije robe u jednom od većih atinskih aupermarketa u četvrti Veronas. Deo oduzetih stvari su istog dana ostavili pred kancelarijom biroa za zapošljavanje. Kako navode u saopštenju povodom ove akcije, oni su to učinili „kao gest klasne solidarnosti sa drugim radnicima i radnicama i nezaposlenima”.

„Preoteli smo nešto malo stvari koje smo proizveli mukotrpnim radom, a koje su nam naši šefovi ukrali (…) Nezaposlenost i stalni rast cena proizvoda na policama supermarketa naterali su nas da se zapitamo da li možemo zadovoljiti čak i svoje osnovne potrebe. Ne tolerišemo ovakvu situaciju; pružićemo otpor (…) Kolektivizujemo naše otpore i pobune protiv onih koji nas ugnjetavaju (…) U ovom modernom sistemu trgovine ljudima, u ovoj savremenoj galiji, radnici u programima javnih radova – koje promoviše Biro za zapošljavanje radne snage – ljudi su prisiljeni da po pet meseci žive poput robova. Nemaju prava na odmor ili bolovanje, dobijaju mrvice koje nazivaju platom, a u slučaju da odbiju poziciju koja im je dodeljena preti im brisanje iz registra nezaposlenih. Svako od nas treba da zna da je nas više, i da, ukoliko želimo da se organizujemo, možemo zbaciti eksploatatore naših života”, kaže se između ostalog u ovom saopštenju.

Španija: akcije okupiranja bankarskih šaltera

Španci su omraženim bankama odlučili da uzvrate udarac akcijama pasivnog okupiranja bankarskih šaltera. Ove akcije ne predstavljaju prekršaj ili krivično delo, jer aktivisti stoje u redovima, kao što je i uobičajeno u bankama. Međutim, kad dođu na red, aktivisti ne uplaćuju niti podižu novac, već traže neke osnovne informacije od bankarskih službenika (npr. „koja je protivvrednost japanskog jena?”), što izaziva pravi kolaps u bankama.

Ovaj korak španskih aktivista najnoviji je način borbe protiv bankarskog sektora koji je postao najveći vlasnik nekretnina zahvaljujući hipotekama i deložacijama dužnika. U Španiji je tokom prethodnih nekoliko godina na ulicama završilo više od 400.000 ljudi, a istovremeno, milioni stanova zjape prazni. Zbog nemogućnosti plaćanja kredita, u Španiji svakih 15 minuta jedna porodica završi na ulici.

Eksplozija auto-bombe ispred banke u Atini

10. april. Bomba ostavljena u ukradenom automobilu eksplodirala je pred ulazom u poslovnicu Grčke banke u centru Atine, u neposrednoj blizini zgrade parlamenta, agencije za privatizaciju i sedišta Trojke. Diverzijom je oštećena fasada i slomljeni prozori. Nije bilo ljudskih žrtava.

Bombaški napad se dogodio u rano jutro na dan kada je Grčka ponovo trebalo zvanično da se uključi u evropske finansijske tokove, a nakon posete nemačke kancelarke Angele Merkel, koja je aminovala povratak Grčke na tržište obveznica nakon nekoliko godina krize, i nakon očajničkog truda grčke vlade da stvori prividnu sliku normalizacije stanja u društvu.

STVARANJEM OGROMNIH REDOVA PRED ŠALTERIMA PARALIŠE SE FUNKCIONISANJE BANAKA U ŠPANIJI

Sindikalna konfederacija Anarhosindikalistička inicijativa (ASI) je propagandno-borbena anarhistička revolucionarna sindikalna organizacija, koja se bori za društvo bazirano na individualnoj i kolektivnoj slobodi, ravnopravnosti i solidarnosti, lišeno svih oblika represije, hijerarhije i vlasti čoveka nad čovekom.

ASI je Sekcija Međunarodnog udruženja radnika i radnica (MUR-AIT-IWA)

Direktna akcija nastavlja tradiciju časopisa Hleb i sloboda, čiji je prvi broj štampan 1905. u Beogradu

Direktna akcija se finansira vašim donacijama. Ako želite da nas podržite na ovaj način, novac možete uplatiti na račun Centra za liberterske studije: 200-2269920101033-28

CIP: 329(497.11)
ISSN 1821-0813
COBISS.SR-ID 107264780

Uredništvo: Milan Lukić, Slobodan Stamenčić, Ratibor Trivunac, Tadej Kurepa i Aleksandar Belčević **(odgovorni urednik)**

Priloge i pisma slati na kontakt adresu.

Kontakt: CLS (DA), Poštanski pretinac 6,
11077 Beograd, Srbija
tel. 063/1165551
e-mail: da@inicijativa.org
web: www.inicijativa.org

Rukopisi ne gore.
Tiraž: 1000